

бачити у поганому приховані елементи позитиву стають важливими складовими життєстійкості у сучасних умовах нестабільного світу.

У навчальній та виховній роботі орієнтація на адаптивні форми поведінки, як вказує О. Асмолов, не сприяє розвитку молоді, хоча, здебільшого, молодому поколінню пропонуються як раз адаптивні схеми.

На думку Т. Ларіної, формування життєстійкості починається в ранньому дитинстві, перш за все, у контексті дитячо-батьківських відносин, які ґрунтуються на повазі та підтримці. Турбота, відношення до дитини як до особистості, задоволення потреб у безпеці та любові формує небайдужість, включеність у життя.

Ключове завдання освіти, як зазначає О. Асмолов, разом з розвитком ключових навичок, – формування мотивації готовності дітей та юнацтва до змін, компетентність до оновлення компетенцій.

Адаптивна форма поведінки, яка заснована на досвіді минулого, застарілих моделях, не критичному підході до якісних змін у суспільстві не може навчити молоду людину діяти ситуації швидких змін, невизначеності, вистояти у важких життєвих ситуаціях.

Література:

1. Асмолов А. Г. Психология личности: Культурно-историческое понимание развития человека / А. Г. Асмолов. – Москва: Издательский центр «Академия», 2007. – 526 с.
2. Асмолов А. Г. Интервью с академиком РАО, советником ректора РАНХиГС Александром Асмоловым [Електронний ресурс] / А. Г. Асмолов. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: <http://www.ranepa.ru/sobytiya/novosti>.
3. Ларіна Т. О. Життєстійкість особистості: соціальна необхідність та безпека // Життєстійкість особистості: соціальна необхідність та безпека // Т. М. Титаренко, Т. О. Ларіна. – К. : Марич, 2009. – 76 с.
4. Леонтьев Д. А. Тест жизнестойкости / Д. А. Леонтьев, Е. И. Рассказова. – Москва: Смысл, 2006. – 63 с.

Рябець І.В., здобувач, НУ «Києво-Могилянська академія» (м. Київ)

ПРОФЕСІЙНА ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ ІЗ ЗВ'ЯЗКІВ З ГРОМАДСЬКІСТЮ У ВІТЧИЗНЯНИХ ВНЗ: РЕАЛІЇ ТА ВИКЛИКИ ЧАСУ

Вступ. Необхідність якісних змін у національній системі освіти є нагальною потребою для країни, що зазнає кардинальних змін в усіх сферах суспільного життя. Демократизація політичного, економічного та громадського життя в Україні призвели до потреби держави в ефективних суспільних зв'язках, та, як результат, сприяли появі такого соціального інституту як паблік рілейшнз.

Головною метою цього соціального інституту є обслуговування спільної потреби, пов'язаної із забезпеченням ефективної публічної діяльності для всієї багатоманітності соціальних суб'єктів, які бажають збільшити свій пабліцитний капітал в правовому полі. Як особливий різновид соціальної діяльності, PR потребує фахівців, що володіють сукупністю соціальних практик, пов'язаних із виробництвом і функціонуванням ефективних систем публічних комунікацій.

Актуальність дослідження обраної теми полягає у необхідності розв'язання низки суперечностей у професійній підготовці майбутніх фахівців із зв'язків з громадськістю у ВНЗ України, а саме таких суперечностей:

- між потребами сучасного суспільства в професійній підготовці майбутніх фахівців із зв'язків з громадськістю, наближеній до Європейського освітнього простору, та обмеженістю вітчизняної професійної підготовки зазначених фахівців певною галуззю знань;
- між потребою на державному рівні у висококваліфікованих фахівцях із зв'язків з громадськістю, спроможних встановлювати двостороннє спілкування для визначення спільних уявлень або спільних інтересів задля досягнення взаєморозуміння між різними соціальними групами, та відсутністю освітніх стандартів до професійної підготовки таких фахівців та т. і.

Виклад основного матеріалу. Різноманіття підходів до визначення поняття «зв'язки з громадськістю» («публік релейшнз»), відповідно, і до видів діяльності, що входять в сферу PR, суттєво впливають на зміст освіти. У цьому, на наш погляд, полягає актуальність педагогічної проблеми щодо професійної підготовки майбутніх фахівців із зв'язків з громадськістю в сучасних ВНЗ України. Завідувач кафедри зв'язків з громадськістю НаУКМА професор В. Г. Королько визначає зміст поняття «зв'язки з громадськістю» як функцію стратегічного менеджменту, що використовує інформаційно-комунікаційні засоби для оптимізації двосторонніх зв'язків із ключовими групами громадськості, від яких залежить успіх або невдача організації. Попередній термін тісно пов'язаний із змістом поняття «фахівець із зв'язків з громадськістю». Під останнім ми будемо розуміти особу, яка отримала спеціальну освіту, володіє високим рівнем кваліфікації, здійснює всі види професійної діяльності, що входять в сферу зв'язків з громадськістю. А зміст цього поняття, в свою чергу, впливає на зміст терміну «майбутній фахівець із зв'язків з громадськістю». Ми визначили, що майбутній фахівець із зв'язків з громадськістю – це особа, яка навчається у вищому навчальному закладі з метою здобуття відповідного ступеня і отримання кваліфікації через засвоєння динамічної комбінації знань, вмінь і практичних навичок, способів мислення, професійних, світоглядних і громадянських якостей, морально-етичних цінностей в галузі зв'язків з громадськістю.

На нашу думку, для забезпечення якісної підготовки майбутніх фахівців із зв'язків з громадськістю у ВНЗ України слід притримуватися таких рекомендацій:

- для визначення спільних інтересів та досягнення взаєморозуміння між різними соціальними групами в суспільстві фахівець із PR у власній професійній діяльності має намагатися встановлювати двостороннє спілкування, спираючись на моделі PR-діяльності, які були розроблені всесвітньовідомим науковцем Дж. Грюнігом;
- при створенні навчальних планів професійної підготовки майбутніх фахівців із зв'язків з громадськістю у ВНЗ України, спираючись на міжнародний досвід професійної підготовки таких фахівців, обов'язково слід використовувати «Колесо PR-освіти» за С. Блеком;
- для забезпечення достатньо високої якості професійної підготовки майбутніх фахівців із зв'язків з громадськістю у ВНЗ України необхідно використовувати міжнародний досвід із створення професійних й освітніх стандартів та напрацювань в сфері етики PR-діяльності для професії фахівця із зв'язків з громадськістю;
- у процесі професійної підготовки майбутніх фахівців із зв'язків з громадськістю у ВНЗ України слід використовувати сучасні педагогічні технології та слід звернути особливу увагу на медіа-освіту у процесі професійної підготовки

майбутніх фахівців із зв'язків з громадськістю, як необхідну складову навчальної діяльності й запоруку їхньої ефективної професійної діяльності в майбутньому;

- використання накопиченого зарубіжного досвіду в сфері професійної підготовки майбутніх фахівців із зв'язків з громадськістю у ВНЗ вимагає: впровадження інноваційної форми освіти - навчання-сендвіч (Sandwich); використання технології навчання - он-лайн навчальні програми у ВНЗ (особливо для магістерських програм); запровадження організації навчального процесу з отриманням диплому з подвійним ступенем (Joint Degree); організацію навчання на базі двох європейських ВНЗ різних країн.

Висновки. Проведене дослідження не вичерпує всіх аспектів професійної підготовки майбутніх фахівців із зв'язків з громадськістю в Україні. Перспективними для подальшого наукового пошуку вважаємо додаткове поглиблене вивчення міжнародного досвіду для його використання в навчально-виховному процесі професійної підготовки майбутніх фахівців із зв'язків з громадськістю у ВНЗ України, а саме: створення та впровадження освітніх та професійних стандартів на національному рівні.

Сімоходська О.В., кандидат психологічних наук, ст. викладач НУ «Києво-Могилянська академія» (Київ)

Медіація та конфлікт в контексті системного підходу

Медіація, на наш погляд, поняття одночасно і сучасне і старе, просте та складне. Чому? Тому що подібна форма врегулювання протиріч відома ще з давніх часів. В Україні, наприклад, у Запорізькій Сечі, важливі зібрання відбувалися у формі кола. Обговорення в цьому колі тривало до тих пір, поки не був би досягнутий консенсус, який задовольняв би інтереси усіх сторін.

Як процес, медіація може сприйматися як проста технологія, тому що часто здається, що нема нічого складного в тому, як правильно говорити, слухати, чути, ставити питання. Але, на практиці знати та вміти робити те, про що знаєш (за умови, що знання вірні) – не є одне і те саме. А це означає, що напрацювання навичок та вмінь це складний, довготривалий та такий, що ніколи не закінчується (маємо на увазі вдосконалення), процес.

Медіація, в конфліктному контексті, допомагає «зробити» сутність речей зрозуміліше, а відносини більш прозорими та здоровими.

Існує багато визначень конфлікту. Поняття «конфлікт» протягом тривалого часу змінювалось, Досі конфлікт асоціюється неоднозначно, тенденція оцінювати конфлікт як негативне, руйнівне явище досі зберігається.

В запропонованій статті спробуємо подивитися на поняття «конфлікт» системно.

Перш за все, хочему звернутись до розуміння системності. Системний підхід, на наш погляд, пропонує розглядати людину, особистість, як певну систему, яка включена у внутрішні та зовнішні зв'язки. Іншими словами, людина є частиною родини, роду, соціуму, природи, вселенної тощо. До цього ж людина є носієм багатьох станів, структур особистості, ідентифікацій тощо, що, в свою чергу, знаходиться між собою у взаємозв'язках.

Люди, як системи, відрізняються від інших систем (наприклад, механічних) самостійністю та рухомістю своїх частин (підструктур). Це говорить про те, що кожна така частина може бути наділена своїм потенціалом руху, який визначає поведінку у відповідності з певною метою цього руху.